

[Handelsministeren.]

rettet en Anmodning til mig om at give en Redegørelse for, hvad der er fremkommet i Undersøgelsesudvalget vedrørende A/S Burmeister & Wains Forhold, og det ærede Medlem fremfører i den Forbindelse, at der fra en enkelt Side mod nogle af de i Burmeister & Wain-Sagen implicerede prominente Personer endog er rejst Beskyldning for ligefrem Bedrageri. Jeg kan hertil sige, at jeg, da de to Love vedrørende Burmeister & Wain var til Behandling her i Salen og i det nedsatte Folketingsudvalg, har givet de Oplysninger, som jeg var i Stand til at give. Det Undersøgelsesudvalg, det ærede Medlem taler om, blev nedsat i Henhold til den første Lov, Loven af 23. December 1932. Udvalgets Formand var, som bekendt, Højesteretsdommer Bülow, og dets Opgave var tydeligt angivet i Loven.

I Lovens § 1 bestemtes det, at der skulde kunne tilstaaes Aktieselskabet Burmeister & Wain Betalingshenstand indtil 15. Februar 1933 med Hensyn til Forpligtelser, der var stiftet før Lovens Ikrafttræden, og det hedder saa:

„Dog kan Ministeren for Handel og Industri forlænge Henstandstiden indtil Udgangen af Februar Maaned 1933.“

I Lovens § 5 bestemtes det for det første, at Ministeren blev bemyndiget til i Moratorietiden at undergive Selskabet Tilsyn med det Formaal at paase, at der ikke i nævnte Tidsrum inden for Selskabet blev foretaget eller undladt Handlinger, hvorved Selskabets Kreditorers Stilling kunde blive forrykket eller skadet. For det andet bestemtes det, at Selskabets hele Stilling i Henstandstiden skulde underkastes en indgaaende Undersøgelse med Henblik paa Virksomhedens Videreførelse. Denne Undersøgelse skulde foretages, og dette Tilsyn skulde udøves af et Firemandsudvalg med teknisk, finansiel og juridisk Indsigt, og, som nævnt, blev Højesteretsdommer Bülow Formand for Udvalget. Udvalgets Beretning om Resultatet af den foretagne Undersøgelse og Tilsyn har jeg, som nævnt, omtalt her i Tinget, og den har været tilstillet det af Folketinget nedsatte Udvalg til Behandling af det andet Lovforslag vedrørende Burmeister & Wain, det Lovforslag, som blev fremsat paa Grundlag af Undersøgelsesudvalgets Arbejde og Beretning. Beretningen er tilgængelig i Rigsdagstidende, og jeg har intet nyt at tilføje.

Allerede da Undersøgelsesudvalget arbejdede, blev der rettet Beskyldninger mod

de Personer, som det ærede Medlem Hr. Axel Dam sigter til. Beskyldningerne blev fremført direkte over for Undersøgelsesudvalget, men dette afviste dem som ubegrundede. Senere blev de samme Beskyldninger fremsat i en Henvendelse til Handelsministeriet, som lod denne Henvendelse tilgaa Undersøgelsesudvalgets Formand, Højesteretsdommer Bülow, uagtet Udvalget allerede da havde afsluttet sit Arbejde. Højesteretsdommeren svarede Ministeriet i en Skrivelse, dateret den 19. Maj 1933, og anfører dér, at der ikke har været Grund for Udvalget til at foretage sig videre i Sagen.

Andet eller mere kan jeg ikke oplyse derom; jeg ved ikke mere. Og jeg maa tilføje een Gang for alle, at den om Burmeister & Wain gældende Lov af 28. Februar 1933 ikke hjemler mig nogen Ret til at blande mig i Burmeister & Wains Forhold udover den Beføjelse, som Loven giver mig til at overvaage Likvidationen af Burmeister & Wains Afdeling II, der, som bekendt, foruden at være en Likvidationsafdeling tillige er Ejer af den levende Burmeister & Wains Virksomhed.

Det er en Gruppe af Aktionærer, der klager, og Klagen over formentligt Bedrageri er en Udløber heraf. Men al Tale om, at Aktionærerne i Burmeister & Wain er blevet forurettet ved den af Rigsdagen truffne Ordning, er det rene Nonsens, thi de gamle Aktionærer ejer, som man ved, den Dag i Dag hele Burmeister & Wain, baade Afdeling I og Afdeling II, baade den likviderende Afdeling og den i Virksomhed værende Afdeling. At de ogsaa har Forpligtelser, turde være indlysende; jeg minder om, at de har det ikke mindst over for Staten, som gennem Eksportkredit hæfter for Gæld, som Burmeister & Wain har gjort paa Aktionærernes Vegne.

Hvad de rejste kriminelle Sigtelser mod Enkeltmand angaar, nødsages jeg til at sige, at jeg er ganske ude af Stand til at tale med her, eftersom jeg intet Kendskab har til, hvad der er foregaaet, eller til, om der overhovedet er foregaaet noget, der kan komme i Betragtning ved en saadan kriminel Anklage, som her er Tale om. Udover hvad jeg har oplyst, kan jeg intet sige. Jeg ved ikke andet, end hvad der er kommet offentligt frem under de Injuriesager, der har været ført for Retten. Og hertil maa jeg føje, at Kravet om en kriminel Undersøgelse slet ikke skal rettes til Handelsministeriet. Men yderligere er jo da ogsaa fornuftmæssigt at sige, at et Krav om kriminel Undersøgelse dog i nogen Maade maatte være underbygget